

法 廷 遊 戲

ปริศนาคดีเกมตุลาการ

五十嵐律人

อิการาชิ
ริตสึโตะ

เมธี ธรรมพิภพ แปล

ฉบับ
ทดลองอ่าน

จากเกมจำลองศาลที่กลายเป็นคดีฆาตกรรม
นวนิยายสืบสวนเรื่องดังที่มียอดขายทะลุ 100,000 เล่ม

Biblii

ปรีศนาคดีเกมตุลาการ 法廷遊戲

อิการาชิ ริตสึโตะ

เมธี ธรรมพิภพ แปล

Bibli

บทที่ 1

เกมผู้บริสุทธิ์

0

บริสุทธิ์

ปราศจากความผิด เช่น เป็นผู้บริสุทธิ์

1

ผมยืนอยู่หน้าประตูไม้บานเก่า มือกุมลูกบิดโลหะ จำไม่ได้ว่าเคย
เข้าห้องนี้มาแล้วกี่ครั้ง แต่ทุกครั้งที่เปิดประตูห้องพิจารณาคดี
จำลองนี้ ผมจะรู้สึกประหม่นานิดๆ เสมอ คงเป็นปฏิกิริยาป้องกันตัว
ประเภทหนึ่งแน่ๆ

รอบตัวไร้สัมผัสสิ่งยิ่งกว่าความเยียบธรรมดา ความเยียบนี้
ราวกับว่าแม้แต่อากาศยังปฏิเสธที่จะหมุนเวียน

แม้ที่นี่จะเป็นห้องพิจารณาคดีจำลอง แต่ทั้งข้าวของและ
ผังห้องเหมือนห้องพิจารณาคดีของจริงแทบทั้งหมด

พื้นที่ฟังการพิจารณาคดีมีเก้าอี้วางเรียงไว้สามแถว แถวละ
สิบตัว แต่ไม่มีใครนั่งอยู่ตรงนั้น

มีรั้วไม้กั้นพื้นที่ระหว่างผู้ฟังกับผู้เล่น หากดันรั้วนี้ก็จะ
เปิดออกโดยง่าย แต่หากไม่มีสิทธิ์และไม่ได้เตรียมใจพร้อม
ก็ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้ก้าวข้ามเขตแดนนี้

ที่นั่งของผู้เกี่ยวข้องกับคดีอยู่ทางซ้ายและขวาโดยสมมาตร
ไม่มีใครนั่งอยู่ตามคาด

สรุปว่าในห้องนี้ไม่มีใครอยู่—เสียเมื่อไรกัน

ยูกิ คาโอรุอยู่ในห้องพิจารณาคดีจำลองของโรงเรียน
กฎหมายมหาวิทยาลัยโฮโตะ ผมเปิดประตูห้องนี้เข้ามาเพื่อจะ
พบกับชายคนนี้ คาโอรุเป็นผู้ตัดสิน และผมมีคนที่จำเป็นต้อง
ให้เขาพิพากษา

เมื่อมองจากพื้นที่ฟังการพิจารณาคดีจะเห็นบัลลังก์
ตั้งอยู่ข้างหน้าด้านในสุด คาโอรุนั่งอยู่ตรงกลางบัลลังก์ซึ่ง
เป็นตำแหน่งของผู้พิพากษาหัวหน้าคณะ ดวงตาเรียวยาวซึ่งมี
ผมหน้าม้ายาวบังอยู่กำลั้ยมองผมซึ่งยืนอยู่ในพื้นที่ฟังการ
พิจารณาคดี

“...เซกิเทรอนิยา ปกติไม่ค่อยเห็นหน้าแขกคนนี้นะ”

คุกะ คิโยโยชิคือชื่อของผม แต่ชื่อคิโยโยชิออกเสียงยาก

จึงมีคนที่ยกผมด้วยชื่อจริงไม่มากนัก บางทีอาจมีเพื่อนร่วมชั้นเรียนบางคนเข้าใจผิด นึกว่าอักษรคันจิในชื่อคิโยโยชินี้อ่านว่าเซงิดะซึกิ

“คาโอรุ ฉันมาขอเปิดศาล”

“ความผิดอะไรล่ะ”

คาโอรุเอ่ยถามพลางเท้าคางท่าทางเฉยชา

“มีกระดาดแฉอดิตของฉันทวางอยู่บนโต๊ะในห้องอ่านหนังสือ”

“โอ้...หมิ่นประมาทหรือไม่ก็ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงสินะ”

คาโอรุเอนหลังฟังแก้อี้แล้วเคาะโต๊ะถี่ๆ

“วันนี้ฉันเชิญแขกมาด้วย อีกกี่นาทีนายถึงจะเปิดศาลได้”

“อีกสามสิบนาทีแล้วกัน หลังจากนั้นค่อยคิดว่าผู้แพ้จะโดนโทษทัณฑ์อะไรดี”

ความผิดและโทษทัณฑ์—เพียงแค่นี้การฟ้องร้องในเกมผู้บริสุทธิ์ก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ผู้ตัดสินผู้ไร้ความกระปรี้กระเปร่า คอกพยานว่างเปล่า ห้องพิจารณาคดีที่ยังคงเงียบงัน

เมื่อไรที่เกมผู้บริสุทธิ์เริ่มขึ้น ภาพเหล่านี้จะพลันเปลี่ยนไปในพริบตา

สามสิบนาทีต่อมา สองในสามของพื้นที่ฟังการพิจารณาคดี
เต็มไปด้วยผู้สังเกตการณ์

นักศึกษาชั้นปีสุดท้ายของโรงเรียนกฎหมายมหาวิทยาลัย
ไฮโตะมีจำนวนยี่สิบเอ็ดคน ผมงับคาโอโรอยู่ด้านในรั้ว อีก
สิบเก้าคนที่เหลืออยู่ในพื้นที่ฟังการพิจารณาคดี ส่วนอีกหนึ่งคน
สุดท้ายกำลังนั่งไขว่ห้างอยู่ห่างจากประตูทางเข้าที่สุด เขากำลัง
แหงนหน้ามองบัลลังก์

“แขกที่เชิงพุดถึงหมายถึงอาจารย์นาคุระเหรอเนี่ย”

คาโอโรซึ่งนั่งอยู่บนบัลลังก์เอ่ยถามผมโดยไม่ทีท่าตกใจนัก

“อาจารย์บอกว่าอยากมาฟังนะ ไม่มีปัญหาอยู่แล้วนี่”

“แต่มาดุนักศึกษาเล่นปาหี่กันแบบนี้ ผมเกรงว่าอาจารย์
มีแต่จะเสียเวลาเปล่าล่ะครับ”

รองศาสตราจารย์วัยหนุ่มผู้เชี่ยวชาญกฎหมายอาญาเผย
รอยยิ้ม

“อย่าถ่อมตัวสิ คนเขาลือกันว่าเกมนี้สมจริงน่าดู ไว้ถ้า
ผมเบื่อเมื่อไร เดี่ยวผมจะออกไปเอง ไม่ต้องสนใจผมหรอก”

“ไม่ได้หรอกครับ”

“หรือว่าเกมผู้บริสุทธิ์เป็นการพิจารณาลับที่มีไว้ให้สนุกกัน
เฉพาะกลุ่มคนใน”

อาจารย์ยิ่งมุกตลกตามแบบนักกฎหมาย แต่คาโอโร่ไม่ได้หัวเราะไปด้วย

“แน่นอนว่าเป็นการพิจารณาคดีโดยเปิดเผยตามรัฐธรรมนูญครับ ดังนั้นใครก็เข้าฟังได้ ที่ผมพูดเมื่อคืนนี้ผมหมายถึงว่าผมทำเหมือนอาจารย์ไม่อยู่ในห้องนี้ไม่ได้หรอกครับ อาจารย์อุตส่าห์มาทั้งที่ ผมเลยต้องขออธิบายให้เป็นกิจจะลักษณะ”

“ผมขอมาเรียนรู้จากพวกคุณแล้วกันนะ ว่าแต่ชุดครุยที่คุณสวมอยู่ ตั้งใจให้เป็นครูผู้ตัดสินเหรอ”

“ก็ทำนองนั้นครับ”

ชุดครุยสีดำสนิทถูกสวมแทนเสื้อไหมพรม

ระหว่างดำเนินเกมผู้บริสุทธิ์ คาโอโร่จะสวมชุดเครื่องแบบเหมือนอย่างที่คุณพิพากษาสวมในศาล เป็นภาพที่พวกผมเห็นมาจนชินตา แต่ในเมื่อนักศึกษาผู้ปกติเป็นคนพูดน้อยกำลังก้มหน้าลงมไปด้วยสีหน้าซึ่งขัง คงไม่แปลกที่อาจารย์น่ากระจะนึกแปลกใจ

“งั้นเริ่มเลยแล้วกัน เชิญผู้ฟ้องที่คอกพยาน”

นี่คือครั้งแรกที่ผมร่วมเกมในฐานะผู้ฟ้อง ผมสัมผัสได้ว่าหัวใจเต้นแรงขึ้น

“ขอทราบชื่อกับรหัสนักศึกษาด้วย”

“คุกะ คิโยโยชิ รหัส Y8JB1109”

นี่คือการยืนยันตัวตนตามระเบียบเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ฟ้องเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยโฮโตะจริง

“เข้าใจกติกาแล้วใช่ไหม”

“เข้าใจสิ”

“แต่ฉันขออธิบายไว้ก่อนแล้วกันนะ”

ปกติแล้วคาโอริจะไม่อธิบายกติกา แต่อาจเพราะอาจารย์นาคุระมาเข้าฟังด้วย เขาจึงอธิบายปรี้อ

“ผู้ฟ้องจะระบุความเสียหายที่เกิดขึ้นกับตัวเองว่าเป็นความผิด เรียกร้องให้ตรวจพยานหลักฐานที่จำเป็น และระบุตัวผู้กระทำความผิด หากผู้ตัดสินพิจารณาพยานหลักฐานแล้ว เชื่อว่าตรงตามที่ผู้ฟ้องกล่าว คนร้ายจะได้รับโทษ แต่หากเห็นไม่ตรงกัน เท่ากับว่าผู้ฟ้องพยายามยัดเยียดความผิดให้ผู้บริสุทธิ์ จึงจะเป็นฝ่ายได้รับโทษแทน”

คำว่าผู้บริสุทธิ์หมายถึงผู้ที่ไม่ได้กระทำความผิดใดๆ คนร้ายที่ถูกผู้ฟ้องระบุตัวจะได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ และได้รับการช่วยเหลือให้พ้นผิดหรือไม่ นี่คือปัจจัยหลักของเกมผู้บริสุทธิ์

“ผู้ฟ้องมีโอกาสดำเนินโทษเหมือนกันสินะ” อาจารย์นาคุระกล่าว

“นี่เป็นแค่เกมครึบ หากไม่มีโอกาสดำเนินโทษทั้งสองฝ่าย ก็จะไม่ยุติธรรม เซจิ...นายยินยอมใช่ไหม”

“ฉันยินยอม ถึงได้มาฟ้องร้อง” ผมตอบทันที

“แล้วคนร้ายซึ่งอาจอยู่ในพื้นที่ฟังการพิจารณาคดี...

ยินยอมใช้ไหม”

ไม่มีใครลุกขึ้นเดินออกจากห้องพิจารณาคดี การคัดค้าน
ที่นี่เท่ากับยอมรับว่าตนคือคนร้าย แม้จะหลบเลี่ยงโทษ
ในเกมผู้บริสุทธิ์ได้ แต่ก็ไม่อาจหลบเลี่ยงโทษในสังคมปิดที่ชื่อว่า
โรงเรียนกฎหมายอยู่ดี

“เชิญผู้ฟ้องระบุความผิด”

“โอเค”

“เรื่องที่เขียนบนกระดานใช้เรื่องจริงหรือเปล่า เซจิ”

มีเสียงคนพูดแทรกดังมาจากพื้นที่ฟังการพิจารณาคดี
แม้จะอยู่ด้านหลังแต่ก็รู้ได้ทันทีว่าผู้พูดคือใคร

ยาชิโระ โคเฮ ชายคนนี้สนุกกับเกมผู้บริสุทธิ์ยิ่งกว่าใคร
เขาไม่ได้มีเรื่องโกรธแค้นผม คงแค่อยู่ว่าเพื่อให้ห้องพิจารณาคดี
มีบรรยากาศคึกคักขึ้น ผู้ตัดสินอย่างคาโอรุไม่ใช่คนใจดีขนาดจะ
สั่งให้เงียบ หากเหตุการณ์ไม่สงบลง เขาคงสั่งปิดศาล

“แล้วสมมุติถ้าเป็นความจริงจะยังไงต่อ”

ผมหันหลังช้า ๆ ไปประจันหน้ากับโคเฮซึ่งนั่งอยู่ตรง
ใจกลางพื้นที่ฟังการพิจารณาคดี

“เอ จากนั้นไปฉันจะได้ระวังไม่ให้นายโมโห”

เกิดเสียงหัวเราะคิกคัก ดูเหมือนว่าคนอื่นจะเข้าใจ
ความหมายของคำถามผิดไป

“การแจกจ่ายกระดานพวกนั้นทำให้ฉันถูกลังคมมอง

ในแง่ลบ แม้สิ่งที่เขียนบนกระดาดจะได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นความจริง แต่ชื่อเสียงของฉันจะไม่กลับมาเป็นเหมือนเดิม เพียงแค่การพิสูจน์ความจริงยังไม่เพียงพอที่จะส่งผลให้พ้นความผิดฐานทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง ไปศึกษากฎหมายอาญาเพิ่มอีกสักหน่อยแล้วค่อยพูดแทรกนะ”

โคเฮหน้าแข็งทื่อไปหลายวินาที

“ไม่เสียชื่อคนเก่งอย่างนาย ขอโทษด้วยแล้วกันที่ขัดจังหวะ”

ระหว่างหันกลับไปที่คอกพยาน ผมพลันสบตากับโอริโมโตะ มิเรซึ่งนั่งอยู่ใกล้ประตูทางเข้า มิเรจ้องมองผมด้วยแววตาดุดัน คงโมโหที่ผมถือวิสาสะฟ้องร้อง

ก็แล้วจะให้ทำยังไงล่ะ ผมพึมพำเช่นนี้ในใจ

ผมต้องหาตัวคนร้ายให้เจอ เพื่อจะได้กลับไปมีชีวิตสงบสุข ทั้งเพื่อตัวผมเอง และเพื่อมิเรด้วย

3

เอาละ เริ่มเล่าจากเรื่องไหนก่อนดี

เรื่องไหนที่ไม่พูดถึงในที่แห่งนี้ ศาลจะไม่นำไปพิจารณา โดยพื้นฐานแล้วจึงต้องเล่าเรื่องราวความสัมพันธ์ต่าง ๆ ตามความเป็นจริง แต่ในทางตรงข้าม หากเล่าเรื่องที่ไม่สำคัญมากเกินไป ประเด็นสำคัญจะคลุมเครือได้

ผมได้ข้อสรุปว่าจะเริ่มเล่าจากตอนเดินเข้าห้องอ่านหนังสือ
วันนี้คาบแรกเป็นวิชาประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ
อาญา ส่วนคาบสองกับคาบสามไม่มีเรียน หากวันไหนตารางเรียน
เป็นแบบนี้ ปกติแล้วนักศึกษาระดับบัณฑิตวิทยาลัยของโรงเรียน
กฎหมายจะใช้เวลาในห้องอ่านหนังสือจนถึงคาบสี่ ห้องอ่านหนังสือ
มีโต๊ะส่วนตัวของแต่ละคนและใช้ห้องได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

แต่ในความเป็นจริง การใช้งานห้องนี้ต่างไปจากที่ควร
จะเป็น ถ้าแค่เล่นมือถือหรือนอนกลางวันก็ยังพอรับได้เพราะ
ไม่ถือว่ารบกวนผู้อื่น แต่มีบางคนเปิดคลิปวิดีโอในคอมพิวเตอร์
โดยไม่ใส่หูฟัง หรือพูดคุยกันเสียงดังลั่นจนแทบใช้ห้องนี้อ่าน
หนังสืออย่างมีสมาธิไม่ได้เลย

โรงเรียนกฎหมายทางแถว นี้คือเสียงวิจารณ์อันน่าเศร้า
ที่มีต่อโรงเรียนกฎหมายมหาวิทยาลัยโฮโตะ

หลังใช้ศิย์การ์ดตะแคงเข้าห้องอ่านหนังสือ ผมก็พลัน
ถอนใจ

“รีบ ๆ ตอบแบบสอบถามเรื่องงานสร้างสรรค์สัปดาห์หน้า
สักทีสิวะ”

“เอ๊ะ วันพุธหรือเปล่านะ”

“วันอังคารต่างหาก รวมตัวหกโมง ร้านที่อยู่ตรงสุด
ตลาด”

“ร้านนี้อีกแล้วเหอ ค่าร่วมงานเท่าไรละ”

“สามพันเยน ชำระหนี้ตามกฎหมายด้วย”

“ชำระหนี้ตามกฎหมาย? อ้อ หมายถึงให้จ่ายกับผู้จัดงาน
เหร่อ”

เสียงสนทนาไร้สาระทำนองนี้ดังอยู่ทุกจุดในห้อง

ในห้าปีที่ผ่านมาไม่เคยมีใครจบจากโรงเรียนกฎหมาย
มหาวิทยาลัยโฮโตะแล้วสอบเนติบัณฑิตผ่าน ถึงแม้การสอบ
จะยาก แต่ไม่มีใครสอบผ่านสักคนแบบนี้ก็แย่เกินไปอยู่ดี แต่
หากฟังเรื่องที่คนพวกนี้พูดคุยกันก็จำต้องยอมรับว่าสมควรแล้ว
ที่จะสอบไม่ผ่าน ผมใส่หูฟังแบบอินเอียร์เพื่อปิดกั้นเสียงรบกวน

เมื่อทำข้อสอบเก่าวิชากฎหมายรัฐธรรมนูญเสร็จ ผม
พลันสังเกตเห็นใบปลิวแจ้งข่าวงานสังสรรค์ว่างอยู่บนโต๊ะ
ระหว่างกวาดตาอ่านผ่าน ๆ ผมก็นึกขึ้นได้ว่าอาจารย์นาคุระ
เรียกพบ

ผมไม่อยู่ในห้องอ่านหนังสือเป็นเวลาราวสิบห้านาที
ตั้งแต่ 11.15 น. ถึง 11.30 น. และระยะเวลาสิบห้านาทีนี้
มีความหมายสำคัญในการระบุเวลาก่อเหตุครั้งนี้

ผมเดินออกจากห้องอ่านหนังสือซึ่งอยู่บนชั้นสอง
ไปเคาะประตูห้องทำงานอาจารย์บนชั้นสาม

“ขอโทษที่มาช้าครับ”

“อ้อ... คุกะริ ขอโทษที่ที่เรียกตัวมาเกะทันหัน”

ห้องทำงานของอาจารย์กว้างขวางพอสมควร แต่เพราะ

มีหนังสือวิชาการจำนวนมากวางเกลื่อนกลาด จึงเหลือพื้นที่ให้เดินแค่นิดเดียว ผมนั่งหันหน้าหาอาจารย์ตรงพื้นที่รับแขกกลางห้อง

“ผมทำอะไรผิดหรือเปล่าครับ”

“ผมไม่ได้เรียกคุณมาอบรม ตรงข้ามต่างหาก ข้างบนสั่งลงมาว่าต้องทำให้ปีหน้ามีคนสอบผ่านให้ได้ ผมเลยเรียกตัวนักศึกษาที่คุณมีแววสอบผ่านมาคุยด้วยนะ”

“อาจารย์ไม่อ้อมค้อมสักนิดเลยนะครับเนี่ย”

“แต่ในเมื่อผมกำลังชมคุณ คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง คนที่คุณมีแววก็มีแต่คุณกับโอริโมโตะ ส่วนคนอื่น ๆ อย่างว่าแต่จะสอบผ่านเนติบัณฑิตเลย จะเก็บหน่วยกิตวิชาผมได้หรือเปล่าก็ยังไม่แน่ใจด้วยซ้ำ”

อาจารย์น่าจะเป็นคนฉลาดมาก สมกับที่มีตำแหน่งเป็นรองศาสตราจารย์ตั้งแต่ยังหนุ่ม ที่อาจารย์ไม่ได้เกรงใจคนอื่น ๆ จนต้องพูดจาอ้อมค้อม คงเพราะรู้สึกว่ามันจำเป็นต้องเกรงใจใคร

“วิชาที่อาจารย์สอนรุ่นผมมีแค่วิชาการพิจารณาคดีจำลองวิชาเดียวหรือเปล่าครับ”

ผมลงเรียนแค่ไม่กี่วิชาเพราะใกล้จะเรียนจบแล้ว จึงมีเวลาอ่านหนังสือเตรียมสอบเนติบัณฑิต

“การพิจารณาคดีจำลองที่คุณรับบทเป็นทนายแล้วเถียงชนะคนรับบทัยการขาดลอย จนกระบวนการพิจารณาคดีฟัง

“ไม่เป็นทำนองนั้นแหละ ผลงานชิ้นโบแดงเลยนะนั่น”

“ผมต้องขอโทษด้วยครับ”

“เป็นหน้าที่ของทนายอยู่แล้ว ไม่ต้องขอโทษหรอก ว่าแต่ใครรับบทัยการนะ...”

“เค็นจิครับ”

ตอนนั้นเค็นจิหน้าแดงแปดขีด พยายามจะแถลงต่อสิ่งที่ฟังไม่เป็นท่าแล้ว แต่ถูกอาจารย์ตัดบท

“ฟูจิคาตะรี ปกติแล้วคุณจะเป็นคนใจเย็น แต่ทำไมตอนนั้นถึงได้เล่นงานฟูจิคาตะจนแพ้อาจารย์อย่างนั้นล่ะ”

“หลักการของเขามั่วซั่วมากจนผมอดไม่ได้ล่ะครับ”

“ผมนึกว่าคุณฮึดสู้เพราะโอริโมโตะรับบทจำเลยเสียอีก”

“มิเร? ไม่เกี่ยวหรอกครับ”

ผมไม่อยากถูกถามต่อ เลยรีบเปลี่ยนเรื่อง

“เมื่อครู่นี้ที่อาจารย์พูดถึงคนที่มีแววสอบผ่าน อาจารย์ไม่ได้นับคาโอรุใช่ไหมครับ”

“อูกินะเหรอ...เขามาเรียนที่นี่ทำไมนะ”

“นั่นสิครับ”

น่าตกใจที่คาโอรุสอบผ่านเนติบัณฑิตแล้ว มีทางเลือกเพียงทางเดียวที่จะสอบผ่านได้โดยไม่ต้องผ่านโรงเรียนกฎหมาย และเขาก็ฝ่าด่านสุดโหดนั้นสำเร็จ

“คุณเองก็เหมือนกัน คุณน่าจะสอบเข้าสถาบันที่มีอัตรา

คนสอบผ่านสูงกว่าที่นี้ได้นะ”

“อาจารย์เอาผมไปเทียบกับคาโอรูปแบบนี้ผมก็แพ้สิครับ
อีกอย่าง ปัญหาของผมคือเรื่องค่าเทอมเท่านั้นเอง”

“คุณเป็นนักศึกษาดีเด่น ได้รับการยกเว้นค่าเล่าเรียน
เต็มจำนวนนี่นะ เขาเป็นว่า...พยายามแบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ แล้วกัน”

“รับทราบครับ จันทมนไปได้แล้วหรือยังครับ”

ผมลุกขึ้นจากเก้าอี้ แต่อาจารย์นาคุระพลันเอ่ยว่า

“ว่าแต่ได้ยินว่าพวกคุณกำลังเล่นเกมสนุก ๆ กันอยู่ใช่ไหม”

อาจารย์เอ่ยถึงเรื่องที่ผมไม่เคยคาดคิด

“เอ่อ...หมายถึงเกมผู้บริสุทธิ์เหรอครับ”

“ใช่ ที่แรกผมนึกว่าเป็นแค่เกมไร้สาระที่ฮิตกันในกลุ่ม
นักศึกษา แต่พอได้ยินว่าอยู่กับคุณะร่วมด้วย ผมเลยสนใจขึ้นมา
เกมเป็นยังไงเหรอ”

“อธิบายด้วยคำพูดยากนะครับ”

“ฉันขอผมดูหน่อย”

“ดูเกมผู้บริสุทธิ์เหรอครับ ได้สิครับ แต่ผมก็ไม่ทราบ
เหมือนกันว่าจะมีอีกทีเมื่อไร”

ผมตกใจเพราะไม่คิดว่าอาจารย์จะแสดงความสนใจมาก
ขนาดนี้

“ผมจะรอแล้วกัน”

หลังคุยกับอาจารย์เสร็จ ผมกลับมาที่ห้องอ่านหนังสือ

แทบทุกคนพลันหันมามองผมเป็นตาเดียว ผมสัมผัสได้ถึงบรรยากาศผิดปกติ แล้วก็เข้าใจได้ทันทีว่าทำไมทุกคนถึงสนใจผม

มีเรซึ่งนั่งอยู่โต๊ะข้าง ๆ เเงยหน้ามองผม ในมือเธอถือกระดาษแผ่นหนึ่ง ผมจำได้ว่าแววตาเธอแฝงความงุนงงและตำหนิ กระดาษในมือของมีเรพิมพ์รูปถ่ายสองรูปกับข้อความสั้น ๆ

“นั่นมันอะไร...” ผมหลุดปากพิมพ์โดยไม่รู้ตัว

มีเรไม่ตอบ พวกเราตกลงกันแล้วว่าจะไม่พูดคุยกันในโรงเรียนกฎหมาย ผมเอื้อมมือไปแย่งกระดาษจากมือมีเร

กระดาษเป็นขนาดเอสี่ คุณภาพดี ผิวสัมผัสลื่น มีรูปภาพอยู่ด้านบนและด้านล่าง จัดวางไว้อย่างสมดุล ระหว่างมองดูรูปภาพทั้งสอง ผมพลันหน้าซีดเผือด

รูปแรกเป็นรูปถ่ายภาพหมู่หน้าป้ายที่สลักไว้ว่า “บ้านอุ่นใจ” มีสัญลักษณ์วงกลมล้อมรอบเด็กชายในชุดเครื่องแบบคนที่ยืนอยู่ตรงกลาง พร้อมเขียนชื่อกำกับว่า “คุกะ คิโยโยชิ”

ส่วนรูปที่สองน่าจะถ่ายมาจากข่าวที่ตัดจากหน้าหนังสือพิมพ์

เยาวชนชายชั้น ม.4 อายุ 16 ปี ซึ่งอาศัยในสถานสงเคราะห์เด็ก “บ้านอุ่นใจ” ถูกจับกุมในข้อหาเป็นผู้ต้องสงสัยคดีทำร้ายร่างกายด้วยการใช้มีดแทงหน้าอกผู้อำนวยการวัย 48 ปีของสถานสงเคราะห์แห่งนี้ ตำรวจกล่าวว่าเยาวชนชายยอมรับว่าตนเป็นผู้ก่อเหตุ

แม้ข้านี้จะยาวเพียงไม่กี่บรรทัด แต่ผมจำเนื้อหาได้ทุกคำ
เจ้าหน้าที่อบรมประจำสถานพินิจกับเจ้าหน้าที่คดีเยาวชนและ
ครอบครัวขอให้ผมเผชิญหน้ากับความจริงอยู่หลายครั้ง

นี่คือความผิดที่ผมเคยกระทำในอดีต

สัมผัสของผิวหนังที่ถูกกรีด เลือดที่ไหลริน เสียงกรีดร้อง
ของเด็กสาว

ข้าไม่ได้เปิดเผยชื่อของเยาวชนชาย แต่จากการจัดวาง
รูปถ่าย อีกทั้งชื่อสถานสงเคราะห์ยังตรงกัน จึงไม่ยากที่จะ
เชื่อมโยงได้ว่าเยาวชนชายวัย 16 ปีผู้กระทำความผิดคือคุกะ
คิโยโยชิ

ในตอนท้ายยังมีข้อความเขียนว่า “เซจิ (ความยุติธรรม)
ผู้บิดเบือนมีคุณสมบัติเหมาะสมที่จะเป็นนักกฎหมายด้วยหรือ”
พร้อมภาพวาดตราชู

ผมพอจะเข้าใจสถานการณ์ได้ส่วนหนึ่งแล้ว มีคนจัดเตรียม
เกมผู้บริสุทธิ์ให้ผมเข้าร่วม

เกมผู้บริสุทธิ์มีกติกามากมาย แต่สิ่งที่ผู้ก่อเหตุจะต้องทำ
มืออยู่สองข้อ นั่นคือกระทำความผิดที่ละเมิดกฎหมายอาญาและ
ทั้งสัญลักษณ์ตราชูเอาไว้ การวางกระดาดที่ทำให้ผมเสื่อมเสีย
ชื่อเสียงกระจายอยู่บนโต๊ะหลายตัว พร้อมทั้งภาพวาดตราชูไว้
ท้ายข้อความแบบนี้ เท่ากับว่าคนร้ายปฏิบัติตามเงื่อนไขครบ
ทั้งสองข้อ

ผมถูกขัดเคืองทางเลือกสามทาง นั่นคือจะแอบฟ้อง
อดทนให้เรื่องผ่านไป หรือร่วมเล่นเกม การแอบฟ้องหมายถึง
ไปปรึกษาเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยหรือตำรวจ คำพูดอันไร้ความ
รับผิดชอบว่า “ก็แค่เกมเอง” จะบีบให้วิธีแก้ปัญหาที่ถูกต้อง
กลายเป็นทางเลือกของคนชั่วฉลาด

ความผิดนี้คือการทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียง การเปิดเผย
เหตุทำร้ายร่างกายที่ผมเคยก่อไว้ในอดีตให้คนทั่วไปรับรู้ทำให้
สังคมมองผมในแง่ลบ เรื่องการถูกแฉความผิดนั้น ใจจริงแล้ว
ผมหลบหลับตาไปก็ไม่ได้ เพราะผมไม่ได้สนใจว่าคนอื่นจะมอง
ผมอย่างไร และปัญหานี้ก็จบไปแล้วด้วย

แต่สิ่งที่ผมไม่อาจมองข้ามคือการที่รูปหมู่ที่สถานสงเคราะห์
ถูกเผยแพร่ ใครได้รูปถ่ายนี้มา ได้มาด้วยวิธีอะไร และมีวัตถุประสงค์
อะไร คำตอบของคำถามเหล่านี้อาจนำไปสู่สถานการณ์ที่เลวร้าย
ที่สุดก็เป็นได้

เรื่องนี้ไม่ใช่ปัญหาของผมแค่คนเดียว มิเรกำลังถูกดึงมา
ติดหลังแหในฐานะผู้มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยอีกคน ผมจึงไม่อาจ
เลือกที่จะอดทนให้เรื่องผ่านไป

ทางเลือกหายไปสองทางแล้วจากทางเลือกอันไร้เหตุผล
ทั้งหมดสามทาง วิธีที่ผมจะก้าวเดินไปข้างหน้าได้คือการร่วม
เล่นเกมเท่านั้น

“นี่คือความผิดที่ฉันอยากขอให้คาโอรุลงโทษ”

ผมใช้เวลาราวสิบนาทีเพื่ออธิบายความเป็นมาก่อนจะพบ กระดาษ แต่ข้ามเรื่องที่คุณกับอาจารย์นาคุระแทบทั้งหมด หากผมประกาศว่าอาจารย์คิดว่านักศึกษาทุกคนนอกจากผมกับมิเร ไม่มีแววสอบผ่าน อาจเกิดจลาจลที่นี่ได้

คาโอรุไม่พูดไม่จา ตั้งใจฟังผมซึ่งเป็นผู้ฟ้องพูด เขาทำแบบนี้ทุกครั้ง

“แล้วเรื่องหลักฐานล่ะ”

นี่คือคำแรกที่คาโอรุเอ่ยหลังฟังผมอธิบายจนจบ หลังระบุความผิดเสร็จจะเข้าสู่การตรวจหลักฐาน เป็นขั้นตอนที่จะนำพาคดีไปสู่ความจริง โดยอาศัยหลักฐานที่ผู้ฟ้องเตรียมมา

“กระดาษที่พบในห้องอ่านหนังสือคือหลักฐาน และฉันขอให้สืบพยาน นั่นคือโอริโมโตะ มิเร ซึ่งนั่งอยู่โต๊ะข้างฉัน”

“กระดาษเป็นหลักฐานเรื่องอะไร”

คาโอรุต้องการถามว่า คิดจะใช้หลักฐานชิ้นนี้เพื่อพิสูจน์เรื่องอะไร

“ลักษณะการก่อเหตุและระดับความเสียหาย เป็นต้น”

“แล้วพยานล่ะ”

“เพื่อถามว่าพยานพบกระดานนั้นได้อย่างไร และเพื่อระบุตัว

คนร้าย”

“รับทราบ เชิญแสดงกระดาดซึ่งเป็นหลักฐานได้”

ผมเดินออกจากคอกพยานแล้วเดินไปที่บัลลังก์

“ฉันอยากใช้ตอนสืบพยานด้วย ดูเสร็จแล้วขอคืนได้ไหม”

คาโอรุรับกระดาดไปถือไว้ในมือขวา แล้วชูขึ้น संबัดไปมา
ตรงหน้า

“ได้ เอาคืนไปได้”

“ตั้งใจอ่านแล้วเหอ”

“ฉันรู้แล้วว่าเนื้อหาไรสาระ เเท่านี้ก็พอแล้ว”

คาโอรุคืนกระดาดให้ทั้งที่ยังผ่านไปไม่ถึงหนึ่งนาที แขน
ที่โผล่พ้นแขนชุดครุยผมบางจนดูสุขภาพไม่ดี

“เชิญพยานมาด้านหน้า”

มิเรเดินเข้ามาในรั้วตามที่คาโอรุบอก ผมสละคอกพยาน
ให้เธอ ไปยืนตรงโต๊ะผู้เกี่ยวข้องซึ่งอยู่ทางฝั่งซ้ายเมื่อหันหน้า
เข้าบัลลังก์ ตำแหน่งนี้เสมือนโต๊ะอัยการในการพิจารณาคดีอาญา
ผู้ฟ้องมีสถานะใกล้เคียงกับพนักงานอัยการผู้มีสิทธิส่งฟ้อง
นอกจากจะเป็นผู้เสียหายแล้ว ผมยังต้องทำหน้าที่เป็นผู้ฟ้องด้วย

มิเรมายืนอยู่ที่คอกพยาน เธอจ้องบัลลังก์เขม็ง แม้ผมจะ
อ้างเหตุผลอันมีน้ำหนักว่าเธอนั่งโต๊ะข้างผมก็จริง แต่เห็นได้ชัด
ว่ามิเรไม่ยินดีที่ถูกเรียกให้เป็นพยาน

“ขอทราบชื่อกับรหัสนักศึกษา”

“โอริโมโตะ มิเร รหัส Y8JB1108”

เนื่องจากนักศึกษามีจำนวนน้อย อีกทั้งตัวอักษร “โอ” ในนามสกุลโอริโมโตะยังมีลำดับติดกับอักษร “คุ” ในนามสกุลคุกะ รหัสนักศึกษาของเธอกับผมจึงติดกันเพราะเรียงตามลำดับอักษรของนามสกุล

“เข้าใจกติกาในการสืบพยานใช่ไหม”

“เข้าใจ”

“วันนี้อาจารย์น่าจะมาร่วมฟังการพิจารณาคดีด้วย ฉันก็จะทบทวนกติกาอีกครั้ง ข้อแรก พยานห้ามพูดเท็จ แต่ก็มีข้อยกเว้น...”

“หากคำถามข้อไหนเป็นการเปิดเผยความผิดของตนสามารถพูดเท็จได้”

มิเรเป็นผู้ตอบ เหมือนเดาออกว่าคาโอริจะพูดว่าอะไร

“ถูกต้อง ข้อถัดไป พยานตอบคำถามของผู้ฟ้องได้แค่ใช่หรือไม่ใช่เท่านั้น นอกจากนี้ ห้ามตอบโดยตีความคำถามโดยนัย อย่างเช่น สมมติถ้าถูกถามว่าวันนี้ท้องฟ้าแจ่มใสหรือไม่ แม้จะเห็นได้ชัดจากบริบทว่าผู้ถามมีเจตนายืนยันความจริงว่าวันนี้ไม่ได้มีฝนตก แต่หากวันนี้มีเมฆมาก ก็ต้องตอบปฏิเสธไปว่าท้องฟ้าไม่แจ่มใส”

“ฉันเข้าใจดี”

“ข้อสุดท้าย เมื่อผู้ฟ้องถามคำถามเสร็จและส่งต่อให้

ผู้ตัดสิน พยานสามารถตอบคำถามของฉันได้อย่างอิสระ ส่วนเรื่องพูดเท็จได้หรือไม่ฉันยึดหลักเดียวกับตอนตอบคำถามผู้ฟัง”

อาจารย์นากระเอยคำถามข้อหนึ่งเหมือนเตรียมมาล่วงหน้า

“คนที่จะเป็นผู้ตัดสินว่าพยานเบิกความเท็จโดยไม่มีเหตุผลหรือเปล่าคือยูกิเหรอ”

“ผมตัดสินเรื่องนี้ไม่ได้หรอกครับ”

“แต่กลับมิกติกาห้ามพูดเท็จเนี่ยนะ”

“อย่างในศาลคดีอาญาจริง ๆ การพูดเท็จก็มีความผิดใช่ไหมครับ แล้วพยานถูกติดเครื่องจับเท็จระหว่างพูดหรือเปล่าครับ”

“เป็นแค่การประกาศว่ามีโทษเพื่อยับยั้งไม่ให้พูดเท็จเท่านั้นสินะ ผมขอโทษด้วยที่ซัด”

คาโอรุพูดถูก การสืบพยานในเกมผู้บริสุทธิ์จะถามพยานได้แค่ใช่หรือไม่เท่านั้น หากใช้คำถามไม่ดี อาจไม่ได้รับคำเบิกความใด ๆ ตลอดการสืบพยานก็ได้

นี่คือช่วงเวลาชี้เป็นชี้ตาย ผมเดินไปที่คอกพยานแล้ววางกระดาษาไว้บนโต๊ะ

“เคยเห็นกระดาษาแผ่นนี้ไหม”

ผมให้มิเรดูรูปถ่ายสถานสงเคราะห์และข่าวหนังสือพิมพ์คิวเธอกะตุก

“เคย”

“กระดาดแผ่นนี้วางอยู่บนโต๊ะของมิเร คนอื่น ๆ ที่อยู่ในห้องอ่านหนังสือก็มีกระดาดแบบเดียวกันนี้ใช่ไหม”

“ใช่”

“ขอสอบถามเหตุการณ์ก่อนและหลังหน่อยนะ หลังจบคาบหนึ่ง เธอไปที่ห้องอ่านหนังสือทันทีหรือเปล่า”

เมื่อเห็นว่ามีเธ้อ้างตอบไม่ถูก คาโอริจึงรีบเอ่ยว่า

“คำถามนี้กำกวม จะเรียกว่าไปทันทีหรือไม่นั้น แต่ละคนอาจรู้สึกไม่เหมือนกัน”

“รับทราบ ขอถอนคำถาม”

หากใช้คำถามที่ไม่เหมาะสมอาจถูกผู้ตัดสินแทรกแซงเช่นนี้ได้

“ตอนฉันเข้าห้องอ่านหนังสือ มิเรนั่งที่โต๊ะอยู่แล้วหรือเปล่า”

“ฉันจำได้ว่าอย่างนั้น”

“ก่อนที่ฉันจะเห็นกระดาดที่วางอยู่บนโต๊ะของมิเร เธอได้ลุกออกไปจากโต๊ะบ้างหรือเปล่า”

“ฉันไม่ได้ลุกออกไปเลย”

คำตอบเป็นตามคาด ผมคิดไว้แต่แรกแล้วว่า การหาตัวคนร้ายของเหตุการณ์นี้ให้พบไม่ใช่เรื่องยาก เพราะผมคาดไว้แต่แรกแล้วว่าต้องมีนักศึกษาเห็นตอนคนร้ายลงมือก่อเหตุในห้องอ่านหนังสือ และคำตอบที่เพิ่งได้ยินนี้ก็ทำให้ผมแน่ใจว่า มิเรนี่แหละคือนักศึกษาคนนั้น

ห้องอ่านหนังสือของโรงเรียนกฎหมายมหาวิทยาลัยไฮโตะสามารถใช้ได้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง หากคนร้ายวางกระดาดตอนกลางดึกคงคาดหวังไม่ได้ว่าจะมีพยานเห็นเหตุการณ์ ทว่าตอนที่ผมเรียนจบคาบหนึ่งแล้วเข้ามาในห้องอ่านหนังสือ กระดาดที่ว่ำนี้อย่างไม่ถูกแจกจ่าย จึงระบุได้ว่ากระดาดถูกแจกจ่ายระหว่างที่ผมกำลังคุยกับอาจารย์นาคุระ และสรุปได้ว่าในเมื่อมิเรไม่ได้ลุกออกจากโต๊ะ เธอก็น่าจะเห็นตอนคนร้ายก่อเหตุ

ถ้าเธอพยักหน้าตอบคำถามข้อถัดไป ที่เหลือก็แค่ฝากให้คาโอรุจัดการต่อ และชื่อของคนร้ายก็จะถูกเปิดเผย

“ระหว่างที่ฉันไปที่ห้องทำงานของอาจารย์นาคุระ มีใครบางคนเอากะดาดแผ่นนั้นไปวางบนโต๊ะมิเรใช่ไหม”

“ไม่ใช่ ไม่มี”

อ้าว นี่ผมคิดเรื่องเวลาไม่ครบถ้วนเธอเนี่ย...

“ฉันหมายถึง...ในช่วงเวลาตั้งแต่ฉันออกจากห้องอ่านหนังสือจนกลับมาที่ห้องอีกครั้ง”

“คำตอบยังเหมือนเดิม ไม่มีใครทำแบบนั้น”

แปลก หลักเหตุผลในการระบุเวลาก่อเหตุไม่น่าผิดพลาดตรงไหน

เพื่อความแน่ใจ ผมจึงตัดสินใจตัดความเป็นไปได้ข้อหนึ่งออกไปก่อน

“ตอนมิเรเข้าไปในห้องอ่านหนังสือ กระดาดถูกวางไว้

บนโต๊ะอยู่แล้วหรอ”

“เปล่า ไม่มี”

ผมเคยเข้าฟังการพิจารณาคดีเกมผู้บริสุทธิ์มาแล้ว
หลายครั้ง จึงเข้าใจดีว่าเวลาพยานตอบว่าไม่ทั้งที่เป็นคำถามที่ควร
ตอบว่าใช่ ควรต้องสงสัยความเป็นไปได้แบบไหนเป็นอันดับแรก
พยานเบิกความเท็จ...

ซึ่งแปลว่าพยานคือคนร้าย

พยานจะเป็นใครก็ได้ ขอแค่เป็นคนที่อยู่ในห้องอ่าน
หนังสือในช่วงที่ผมไปห้องทำงานอาจารย์ สิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยง
คือการเลือกคนร้ายซึ่งกติกากฎหมายให้พูดโกหกมาเป็นพยาน
และเพราะเหตุผลนี้แหละ ผมถึงได้ตั้งใจเลือกมิเรเป็นพยาน
ทั้งที่รู้ว่าเธอจะไม่เต็มใจ

ผมบอกตัวเองให้ใจเย็นไว้ มิเรไม่มีทางเป็นคนร้ายแน่

“กระดาษาแผ่นนี้ถูกแจกจ่ายระหว่างที่ฉันอยู่ในห้องอ่าน
หนังสือ ถูกต้องใช่ไหม”

นี่คือความเป็นไปได้แบบแรกที่ผมตัดทิ้ง แต่ก็เป็นคำตอบ
เดียวที่เหลืออยู่

“ใช่ ถูกต้อง”

เกิดเสียงแข็งขันขึ้นจากบางส่วนของพื้นที่ฟังการพิจารณา
คดี คนพวกนี้รู้คำตอบเหมือนกัน

ปัญหายังไม่คลี่คลาย ขึ้นเป็นแบบนี้จะได้ข้อสรุปน่าอัปาย

ว่ากระดาดถูกแจกจ่ายอย่างโจ่งแจ้งระหว่างที่ผู้เสียหายยังอยู่ในห้อง แต่ตัวผู้เสียหายกลับไม่ทันสังเกต

ผมเอามือขวากดกระดาดบนคอกพยาน ดูเหมือนจะเปลือยออกแรงโดยไม่รู้ตัว เมื่อยกฝ่ามือขึ้น กระดาดก็แนบติดมือขึ้นมาด้วย ที่แรกผมนึกว่ากระดาดแนบติดมือเพราะเหงื่อออก แต่ไม่ใช่อย่างนั้น ผิวกระดาดมีความเหนียวหลงเหลืออยู่เล็กน้อย

กระดาดคุณภาพดีมีผิวสัมผัสลื่น และยังมีความเหนียวเหลืออยู่นิดๆ...สองสิ่งนี้เชื่อมโยงกันในสมอง คำตอบที่ได้เป็นข้อสรุปอันแสนเรียบง่าย กระดาดแผ่นนี้เคยถูกแปะติดกับอะไรบางอย่าง

อ้อ...ผมเกือบตกหลุมพรางทริกหลอกเด็กที่อาศัยกติกาของเกมผู้บริสุทธิ์เสียแล้วสิ สิ่งที่ผมควรถามไม่ใช่ช่วงเวลาที่ยังกระดาดถูกแจกจ่าย แต่เป็นเนื้อหาของสิ่งที่พิมพ์บนกระดาดต่างหาก

มิเรเงยหน้ามองผมด้วยสีหน้ากังวลใจ ผมยิ้มให้เธอ

“สิ่งที่ถูกพิมพ์อยู่ตอนแรกไม่ใช่สิ่งที่เห็นอยู่ตรงนี้”

“ใช่ คนละอย่างกัน”

ในที่สุดผมก็ได้คำตอบที่ต้องการ ที่เหลือก็แค่ถามคำถามง่ายๆๆ ตอนอยู่ในห้องอ่านหนังสือ ผมได้รับใบปลิวแผ่นหนึ่ง และนั่นคือวินาทีที่การลงมือในเหตุการณ์นี้เสร็จสิ้น

“บนกระดาดที่ได้รับมาระบุเรื่องงานสังสรรค์สัปดาห์หน้า”

“ถูกต้อง”

“ใบปลิวที่ถูกแจกจ่ายให้คนอื่น ๆ นอกจากฉันเป็นการพรินต์บนกระดาษสติ๊กเกอร์ ถ้าไม่ดูให้ดี ๆ คงไม่ทันสังเกตในช่วงที่ฉันไปคุยกับอาจารย์นาคุระ มีคนสั่งให้ลอกสติ๊กเกอร์ออก และสิ่งที่ถูกพิมพ์อยู่ใต้กระดาษก็คือสิ่งนี้”

“ถูกต้อง”

ผมพ่นลมหายใจ คำถามข้อต่อไปถือเป็นข้อสุดท้ายแล้วกัน

“มีใครรู้ไหมว่าใครเป็นคนแจกใบปลิวงานสังสรรค์”

“ฉันรู้”

ผมเดินออกจากคอกพยาน กลับไปยังที่นั่งผู้เกี่ยวข้องทางฝั่งซ้าย

“ฉันมีคำถามแค่นี้”

ผู้ตัดสินสามารถถามคำถามแบบไหนก็ได้ เขาจึงเอ่ยถาม
มิเรโดยแทบไม่ต้องเสียเวลาคิด

“ใครคือคนแจกใบปลิวงานสังสรรค์แผ่นที่ว่านี้”

“เขาเป็นคนแจก”

มิเรหันหน้าไปยังพื้นที่ฟังการพิจารณาคดี แล้วชี้ไปยังบุคคลที่เคยรับบทอัยการในการพิจารณาคดีจำลอง อ้อ...อย่างนี้นี่เอง

“ฉันขอระบุว่าฟูจิคาตะ เค็นจิคือคนร้าย”

“เกมผู้บริสุทธิ์”

ที่จำลองการพิพากษา กลับเป็นขนวนแห่งความตาย

คุกะ คิโยโยชิ หนุ่มนักศึกษาผู้ตั้งเป้าจะทำงานในวงการกฎหมาย ถูกกลั่นแกล้งด้วยการเปิดโปงอดีตในวัยเด็ก เขาขอให้ **ยูกิ คาโอรุ** เพื่อนร่วมชั้นอัจฉริยะเปิด “เกมผู้บริสุทธิ์” ซึ่งเป็นการจำลองการพิจารณาคดีในศาล แม้จะได้ตัวผู้กระทำความผิดและเรื่องจบลงด้วยดี แต่หลังจบการศึกษาไม่นาน คาโอรุก็ถูกฆ่าในห้องพิจารณาคดีจำลองนั้น และคนที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยคือ **โอริโมโตะ มิเร** เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวที่เหลืออยู่ เธอขอให้ คิโยโยชิเป็นทนายให้แต่กลับไม่ยอมปรึกษาให้การใดๆ คิโยโยชิจึงต้องหาความจริงเพื่อช่วยมิเรให้ได้

นวนิยายสืบสวนคดีฆาตกรรมที่สั่นสะเทือนวงการยุติธรรม ญี่ปุ่นอย่างหนัก ชนะเลิศรางวัลเมมphisครั้งที่ 22 ขายดีจนพิมพ์ซ้ำถึง 4 ครั้งภายในปีเดียว นำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และฉบับการ์ตูนมาแล้ว

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

Biblio

440 บาท

Cover Illustration:
Lychee Chai

Cover Design:
Surat orBank